

У Х В А Л А

іменем України

29 січня 2014 року

м. Київ

**Колегія суддів судової палати у цивільних справах
Вищого спеціалізованого суду України з розгляду
цивільних і кримінальних справ у складі:**

головуючого Луспенника Д.Д.,

суддів: Гулька Б.І., Хопти С.Ф.,

Червинської М.Є., Черненко В.А.,

розглянувши в судовому засіданні справу за позовом ОСОБА_3 до приватного акціонерного товариства «Спеціалізована пересувна механізована колона № 241» (далі - ПрАТ «СПМК № 241») про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні за касаційною скаргою ОСОБА_3 на рішення апеляційного суду Київської області від 24 жовтня 2013 року,

в с т а н о в и л а:

У квітні 2013 року ОСОБА_3 звернулася до суду із зазначеним позовом посилаючись на те, що 11 червня 2012 року їй було звільнено з роботи у ПрАТ «СПМК № 241» за власним бажанням на підставі [ст. 38 КЗпП України](#). При звільненні розрахунку з нею підприємством не проведено. 17 серпня 2012 року Бориспільським міськрайонним судом видано судовий наказ про стягнення з відповідача на її користь нарахованої, але не виплаченої заробітної плати у розмірі 2 129 грн 33 коп., який було виконано товариством лише 15 лютого 2013 року.

У зв'язку з цим позивач просила суд стягнути з відповідача на її користь середній заробіток за весь час затримки розрахунку при звільненні у розмірі 13 687 грн 04 коп.

Рішенням Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 28 серпня 2013 року позов ОСОБА_3 задоволено частково. Стягнуто з ПрАТ «СПМК № 241» на користь ОСОБА_3 середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні в розмірі 11 723 грн 36 коп. Вирішено питання розподілу судових витрат.

Рішенням апеляційного суду Київської області від 24 жовтня 2013 року рішення міськрайонного суду скасовано та ухвалено нове рішення про відмову у позові.

У касаційній скарзі ОСОБА_3, посилаючись на неправильне застосування судом норм матеріального права та порушення норм процесуального права, просить рішення апеляційного суду скасувати та залишити в силі рішення суду першої інстанції.

Заслухавши доповідь судді судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, перевіrivши наведені в скарзі доводи, колегія суддів дійшла висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню з таких підстав.

Згідно із ч. 2 [ст. 324 ЦПК України](#) підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Задовольняючи частково позов, суд першої інстанції виходив із того, що позивачка знаходилась у трудових відносинах з відповідачем, однак при звільненні з вини відповідача у встановлений законом строк не виплачено їй нараховану заробітну плату.

Такі висновки суду першої інстанції є правильними, відповідають матеріалам справи й вимогам закону, які судом вірно застосовані.

Скасовуючи рішення міськрайонного суду та відмовляючи у задоволенні позову, апеляційний суд виходив із того, що відповідач тривалий час не виконував судовий наказ у зв'язку із відсутністю обігових коштів на рахунках підприємства, наявністю обтяжень та податкової застави активів підприємства, відтак, вина відповідача у затримці розрахунку з позивачкою при її звільненні відсутня.

Проте з таким висновком апеляційного суду погодитись не можна.

[Статтею 213 ЦПК України](#) передбачено, що рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Зазначеним вимогам закону рішення апеляційного суду не відповідає.

Судом встановлено, що наказом від 11 червня 2012 року № 23-к ОСОБА_3 було звільнено з роботи з посади контролера ПрАТ «СПМК № 241» за власним бажанням на підставі [ст. 38 КЗпП України](#). В день звільнення ОСОБА_3 було нараховано, але не виплачено заробітну плату у сумі 2 129 грн 33 коп.

17 серпня 2012 року Бориспільським міськрайонним судом видано судовий наказ про стягнення з ПрАТ «СПМК № 241» на користь ОСОБА_3 нарахованої, але не виплаченої заробітної плати у розмірі 2 129 грн 33 коп., який було виконано товариством 15 лютого 2013 року.

Згідно з ч. 1 [ст. 116 КЗпП України](#) при звільненні працівника виплата всіх сум, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення. Якщо працівник в день звільнення не працював, то зазначені суми мають бути виплачені не пізніше наступного дня після пред'явлення звільненим працівником вимоги про розрахунок.

Відповідно до ч. 1 [ст. 117 КЗпП України](#) у разі невиконання з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в [статті 116 цього Кодексу](#), при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Відповідно до п. 20 [постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 13 «Про практику застосування судами законодавства про оплату праці»](#), установивши при розгляді справи про стягнення заробітної плати у зв'язку із затримкою розрахунку при звільненні, що працівникові не були виплачені належні йому від підприємства, установи, організації суми в день звільнення, коли ж він у цей день не був на роботі, - наступного дня після пред'явлення ним роботодавцеві вимог про розрахунок, суд на підставі [ст. 117 КЗпП України](#) стягує на користь працівника середній заробіток за весь період затримки розрахунку, а при непроведенні його до розгляду справи - по день постановлення рішення, якщо роботодавець не доведе відсутності в цьому своєї вини. Сама по собі відсутність коштів у роботодавця не виключає його відповідальності.

У порушення вимог ст. ст. [214 - 215](#), [316 ЦПК України](#) апеляційний суд на зазначені вимоги закону уваги не звернув та не врахував, що відсутність у відповідача обігових коштів не є підставою для звільнення його від відповідальності за затримку розрахунку при звільненні.

За таких обставин колегія суддів вважає, що суд першої інстанції, з'ясувавши обставини справи та давши належну оцінку зібраним доказам, дійшов обґрунтованого висновку про часткове задоволення позову.

Рішення суду першої інстанції відповідає вимогам ст. [212-214 ЦПК України](#).

Відповідно до [ст. 339 ЦПК України](#), установивши, що апеляційним судом було скасовано судові рішення, ухвалені згідно із законом, суд касаційної інстанції скасовує судові рішення суду апеляційної інстанції і залишає в силі рішення суду першої інстанції.

Керуючись ст. ст. [336](#), [339 ЦПК України](#), колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ

у х в а л и л а :

Касаційну скаргу ОСОБА_3 задовольнити.

Рішення апеляційного суду Київської області від 24 жовтня 2013 року скасувати, рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 28 серпня 2013 року залишити в силі.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Головуючий

Д.Д. Луспеник

Судді:

Б.І. Гулько

С.Ф. Хопта

М.Є. Червинська

В.А. Черненко